

Arrest

nr. 149 664 van 14 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 1 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 maart 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIBI loco advocaat D. ANDRIEN en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 januari 2015 dienden de verzoekende partijen een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken bleek dat de verzoekende partijen reeds op 29 oktober 2007 een asielaanvraag indienden in Frankrijk en op 23 december 2014 in Hongarije.

De verzoekende partijen werden gehoord op 5 januari 2015. Zij verklaarden dat zij in 2007 ooit vingerafdrukken hadden laten nemen in Frankrijk. Zij verklaarden dat ze naar Engeland wilden verder vluchten, maar opgepakt werden en terugkeerden naar Kosovo. Zij vervolgden dat zij Kosovo op 22 november 2014 opnieuw hadden verlaten en via Macedonië en Servië naar Hongarije zijn gereisd waar

zij op 21 december 2014 zouden zijn aangekomen. Zij verklaarden dat hun vingerafdrukken werden genomen maar dat zij er geen asiel vroegen. Zij vervolgden dat ze hen meedeelden dat ze Hongarije moesten verlaten.

Op 2 februari 2015 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Hongaarse instanties, die op 12 februari 2015 instemden met de terugname van de verzoekende partijen bij toepassing van artikel 18(1)b van de Dublin III Verordening 604/2013. De Hongaarse instanties deelden verder mee dat de verzoekende partijen op 22 december 2014 een asielaanvraag hadden ingediend en dat ze kort nadien verdwenen.

Op 12 maart 2015 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3.2 van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 05.01.2015 asiel in België samen met haar partner en drie minderjarige kinderen. Zij legde geen reisdocumenten voor. Ter staving van haar identiteit legde betrokkene een identiteitskaart voor van Kosovo, met nummer X afgeleverd op 17.01.2013 en geldig tot 17.01.2023. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene werden genomen op 23.12.2014 in Hongarije wegens het indienen van een asielaanvraag.

Op 02.02.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Hongaarse instanties, die op 11.02.2015 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De Hongaarse instanties deelden verder mee dat de betrokkene op 22.12.2014 asiel vroeg en dat de betrokkene kort nadien verdween.

De betrokkene werd gehoord op 05.01.2015 en verklaarde dat zij Kosovo op 22.11.2014 heeft verlaten en via Macedonië en Servië naar Hongarije reisde waar zij op 21.12.2014 aankwam. Betrokkene verklaarde dat haar vingerafdrukken werden genomen maar dat ze er geen asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat hij er 1 nacht in het politiekantoor verbleef, 1 nacht in de gevangenis en verder in een huis geregeld door de smokkelaar. Op 04.01.2015 verliet ze Hongarije om naar België te komen waar ze op 05.01.2015 aankwam.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze aan de smokkelaar hadden gevraagd hen naar Europa te brengen, ver van Kosovo en dat de smokkelaar hen vervolgens in België heeft achtergelaten. Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Hongarije. Ze stelde dat de opvang er slecht was en ze er niet als mensen werden behandeld. We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grand zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003, heden 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke

lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, heden 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte betrokkene bezwaar tegen een terugkeer naar Hongarije omwille van bovenvermelde redenen. Betreffende de beweringen omtrent een slechte opvang en behandeling merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn beweringen te beoordelen. Verder wensen we op te merken dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongarije op 05.01.2015 ingediende verzoek tot internationale bescherming nog niet definitief werd afgesloten ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Hongaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 ("Note on Dublin transfers to Hungary of people who have transited through Serbia- update", pagina 2, alinéa 1) uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden .

In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Committee opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Mărta Pardavi, Grusa Matevzic, Julia Ivan & Anikô Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tot 30.04.2014, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen (pagina 21, alinéa 3). Verder lezen we in het AIDA-rapport dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", niet worden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld (pagina 49, alinéa 3).

Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat dit wat betreft de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, niet het geval zal zijn.

Betreffende opvang meldt het AIDA-rapport dat de condities in de verschillende open opvangcentra in Hongarije wel verschillen en maakt het gewag van klachten van bewoners over de hygiëne in onder meer het centrum van Debrecen, het grootste open centrum van Hongarije, maar maakt het geen melding van significante inbreuken op hygiëne, veiligheid of het verstrekken van voedsel in de centra (pagina 40, alinea's 7 en 8). Verder wordt in het AIDA-rapport gesteld dat in opvangcentra verblijvende personen drie maaltijden per dag krijgen (pagina 38, alinéa 3).

In het algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tot 30.04.2014; Grusa Matevzic, "European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation. National Report - Hungary", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update", december 2012) niet kan worden besloten dat de procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Hongarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor d.d. 05.01.2015 geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid van betrokkene of die van de kinderen een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Hongaarse autoriteiten“

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt de raadsman van de verzoekende partijen een usb-stick neer die gegevens zou bevatten aangaande de omstandigheden van detentie in Hongarije. Deze beelden zouden door de verzoekende partijen zijn gefilmd ten tijde van hun verblijf in Hongarije.

De verwerende partij vraagt om deze informatie uit de debatten te weren.

Gezien deze informatie niet aan de verwerende partij bekend was op het moment van de beoordeling en de verzoekende partijen op geen enkele wijze verduidelijken waarom zij deze informatie nu pas aanbrengen, terwijl zij hiertoe reeds de mogelijkheid hadden op het ogenblik van het Dublin-verhoor, is de Raad van oordeel dat deze informatie uit de debatten dient te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 3, 27, 28, 29 en 30 van het internationaal verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 (hierna verkort het IVRK), van de artikelen 3.2, 6, 15 en 17.1 van verordening 604/2013/EG van het Europees parlement en de raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Tevens voeren de verzoekende partijen aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

“Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat : “Compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité » (EHRM, Singh et autres vs. Belgique, n° 33210/1 van 2 oktober 2012 et M.S.S., § 121).

Volgens het artikel 17.1 van de verordening 604/2013: “In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Volgens het artikel 3.2, lid 2 van de verordening 604/2013: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

In casu, wordt de situatie in Hongarije niet genoeg onderzocht door de wederpartij alvorens haar beslissing te nemen en heeft niet de discretionaire bepaling van artikel 17.1 van de verordening toegepast.

o Het niet naleven van de internationale bepalingen

Hongarije voldoet niet aan de internationale bepalingen. In het algemene zijn er regelmatige schendingen van de mensenrechten. Het beginsel van gelijke behandeling van burgers wordt geschonden:

“The last four years show that the Hungarian state does not consider its citizens free and equal individuals. Measures that severely violate human dignity primarily afflict the most defenceless, indigent members of society.” (Disrespect for European Values in Hungary 2010-2014, 21 november 2014, http://helsinki.hu/wp-content/uploads/Disrespect_for_values-Nov2014.pdf)

De autoriteiten respecteren niet de minimumnormen inzake de asielprocedure:

“German court: Hungary does not meet minimum EU asylum standards: (...) Hungary failed to provide minimum level asylum to these refugees, and exercises frequent detention of asylum-seekers that are not legally justified.” (<http://budapestbeacon.com/public-policy/german-court-hungary-does-not-meet-minimum-eu-asylum-standards/> - stuk 3)

Betreffend de toepassing van de verordening Dublin III, zijn er ook problemen. In sommige gevallen, hebben de asielzoekers geen meer mogelijkheid om een beroep in te dienen na hun terugkeer naar Hongarije:

“The HHC believes that the Hungarian practice is in breach of the Dublin III Regulation because in such cases Dublin returnee applicants are not afforded an opportunity to seek judicial review after their return to Hungary. In case that the OIN issued a rejection decision in absentia (either in the preliminary

procedure or in the in-merit procedure), the applicant does not have the right to request a judicial review at the court upon his/her return to Hungary, if the deadline for seeking the review has already expired in the meantime.” (information note on asylum-seekers in detention and in dublin procedures in hungary – The Hungarian Helsinki Committee – May 2014 - <http://helsinki.hu/wp-content/uploads/HHC-Hungary-info-update-May-2014.pdf> - p.20 – stuk 4)

Uit verschillende bronnen, blijkt dat diverse problemen nog steeds actueel zijn betreffend de asielzoekers:
o De detentie van de asielzoekers

Uit het verslag van “Hungarian Helsinki Committee (HHC)” blijkt dat het subsidiariteitsbeginsel wordt bijna nooit nageleefd: “In practice, asylum detention is not an exceptional measure: in the beginning of April 2014, over 40% of adult male first-time asylumseekers were detained. (...)” “The HHC finds it alarming that as a general trend, more than one third (in early April 2014, over 40 percent) of adult male asylum-seekers are held in asylum detention in Hungary” HHC, mei 2014, <http://helsinki.hu/wp-content/uploads/HHC-Hungary-info-update-May-2014.pdf> - stuk 4)

Uit het “AIDA rapport” blijkt dat de juridische grondslag van de hechtenis is “het risico op onderduiken”. De beoordeling van deze term is willekeurig. Bijvoorbeeld waren de Hongaarse autoriteiten van mening dat er een risico op onderduiken is wanneer de asielzoeker heeft niet Hongarije als bestemmingsland gekozen: “The HHC observes that the assessment whether it is probable that a person will depart for an unknown destination is sometimes done in a very arbitrary way. For example, the HHC came across the detention orders where it was considered that someone presents a risk of absconding if to the question which was their destination country they answer that they wanted to come to the EU and do not explicitly mention Hungary.”

« 21 decisions argued that detention was justified as the applicant’s destination country had not been Hungary, and as many as 67 decisions mentioned in this context that the applicant “has no connections with Hungary”. While most of these decisions did not explicitly refer to a risk of absconding, these arguments are likely to have been considered as indirectly indicating that without detention, the person would not choose to remain in Hungary during the asylum procedure. The vast majority of asylum-seekers have, understandably, no specific connections to Hungary when they arrive, and Hungary is not a likely destination for most irregular migrants heading towards Europe. However, the lack of links with the host country cannot constitute a ground for detention under EU or Hungarian law. Therefore, while existing social links and support networks may be relevant for assessing the applicability of certain alternatives to detention, it is unlawful and unreasonable to use the lack of such connections to justify detention.”

Zoals “HHC” het zelf formuleert, heeft de grote meerderheid van asielzoeker geen verband met Hongarije. Het ontbreken van verband kan op geen enkele wijze een juridische basis vormen voor een hechtenis, noch volgens het Europese recht noch volgens Hongaarse nationale wetgeving.

o Weigering van de aanvraag te behandelen in geval van asielzoekers teruggenomen met toepassing van de verordening 604/2013

“Under the Asylum Act, the OIN may issue a decision in the absence of the applicant if it considers that it has enough information to be able to take a decision on the asylum application. This is important because if a person absconds and the OIN issues a negative decision in absentia, the asylum-seeker who is later on returned under the Dublin procedure to Hungary will have to submit a subsequent application and present new facts and evidence in support of his/her claim. According to the Dublin III Regulation, the responsible Member State that takes back the applicant whose application has been rejected only at the first instance shall ensure that the applicant has or has had the opportunity to seek an effective remedy against the rejection. According to the OIN, the applicant only has a right to request a judicial review in case the decision has not yet become legally binding. Since a rejection decision becomes binding once the 8-day long deadline for seeking judicial review has passed without such a request being submitted, the HHC believes that the Hungarian practice is in breach of the Dublin III Regulation because in such cases Dublin returnee applicants are not afforded an opportunity to seek judicial review after their return to Hungary. In case that the OIN issued a rejection decision in absentia (either in the preliminary procedure or in the in-merit procedure), the applicant does not have the right to request a judicial review at the court upon his/her return to Hungary, if the deadline for seeking the review has already expired in the meantime » « Dublin returnees whose asylum applications had been rejected at the first instance in Hungary are still not afforded an opportunity to seek effective remedies once they are returned to Hungary. » (stuk4)

Het is ook mogelijk dat hun asielprocedure werd afgesloten omdat ze afwezig waren. Bijgevolg moeten ze een andere asielaanvraag indienen (een tweede asielaanvraag). De Hongaarse instanties kunnen een procedure afgesloten als een asielverzoeker niet aanwezig is op het grondgebied.

o De opschortingen van overdrachten naar Hongarije werden al beoordeeld:

- Door de Franse Raad van State. Er is een reële risico van slechte behandeling van de asielaanvragen.

« Le Conseil d'Etat français suspend une procédure de transfert Dublin vers la Hongrie, en raison du

risque sérieux d'un traitement défaillant des demandes d'asile. » (EDEM, september 2013, CE, ORD. REF., 29 AOUT 2013, M. XHAFFER G. ET AUTRES, REQ. N° 3715721, p.14 – stuk 5)

- Door een andere Franse rechtbank. (TA Paris, réf, 28 juli 2010, n°1013868/9-1) : *De omstandigheden in de gesloten centrum zijn onmenselijk. "In this case, several detailed testimonies described the conditions the applicant was forced to accept during his two stays in detention centers in Hungary. The Administrative Court of Paris considered that, in this case, the Hungarian authorities did not provide the necessary safeguards to protect the applicant's rights. As a consequence, the transfer order to Hungary on 24 June 2010 represents a serious and clearly unlawful infringement of the right to asylum."* (EDAL, <http://www.asylumlawdatabase.eu/en/case-law/france-administrative-tribunal-29-july-2010-mra-no-10138689-1>)

- Door een Duitse administratieve rechtbank: *In geval van terugkeer naar Hongarije, lopen de asielzoekers een reële risico van onmenselijke of ontterende behandeling.* (<http://www.juraforum.de/recht-gesetz/keine-abschiebung-von-asylbewerbern-nach-ungarn-wegen-unmenschlicher-behandlung-486011> -stuk 6)

o De asielzoekers met kinderen:

De wederpartij zich baseert bij zijn besluit op twee rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije en zegt dat "niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest":

Wat betreft: "AIDA-rapport, up-to-date 30.04.2014": De wederpartij heeft geen rekening gehouden met de laatste bijwerking van deze rapport. "an update on detention of families of 4 November 2014".

In tegenstelling met het argument van de wederpartij kunnen we lezen in dit document dat de situatie in Hongarije voor asielzoekers met kinderen kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest :

"Since September 2014, asylum seeking families with children are detained in Hungary based on a provision (Section 31/A (7) of the Asylum Act) that has been in force since the introduction of asylum detention in July 2013, but that had however never been applied before.

According to the law, families can be detained for up to 30 days. According to the information from persons working in the field, the asylum detention facilities in Békéscsaba and Debrecen are now used specifically for detaining families, while Nyírbátor is used for single men.

The Hungarian Helsinki Committee (HHC) expresses concern over the situation of asylum detention facilities, which are not appropriate for the detention of families. Children do not attend school, no recreational or educational activities are organised inside the centres, very few leisure materials are available and food is not adequate for children. The HHC received also complaints from detainees that children are intimidated by police officers and armed security guards in uniform, with truncheons and handcuffs, present in the facilities.

In addition, the facility in Debrecen is particularly unsuitable for families, as the small and bleak fenced courtyard, with no trees or benches, cannot be used for any meaningful free-time activity."

In Hongarije zijn de asielzoekers met kinderen in een gesloten centrum aangehouden. Kinderen in een gesloten centrum te vastgehouden is niet in overstemming met verschillende internationale bepalingen. Bovendien zijn de voorwaarden van detentie ook niet in overstemming met andere internationale bepalingen.

- Het artikel 3 van het internationaal verdrag inzake de rechten van het kind.

"Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen."

- De artikelen 28 tot 30 van het internationaal verdrag inzake de rechten van het kind.

"Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met

inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Artikel 30 Kinderen uit minderheidsgroepen

Een kind uit een etnische, religieuze of linguïstische minderheidsgroep heeft recht om zijn of haar eigen cultuur te beleven, godsdienst te belijden of taal te gebruiken.”

- Het artikel 27 van het internationaal verdrag inzake de rechten van het kind.

“Marteling en andere vormen van wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van het kind zijn verboden. Kinderen mogen niet veroordeeld worden tot de doodstraf of tot levenslange gevangenisstraf. Opsluiting van een kind mag alleen als uiterste maatregel en dan zo kort mogelijk. Als een kind wordt opgesloten, moet de rechter zo snel mogelijk beslissen of dat mag. Het kind heeft daarbij recht op juridische steun. Kinderen mogen niet samen met volwassenen opgesloten worden. Alle kinderen in detentie hebben recht op een menswaardige behandeling en op contact met hun familie.”

Betreffend de detentie van minderjarigen in een gesloten centrum kunnen we verwijzen naar de verschillende arresten van Het Europees Hof voor de rechten van de mens die die praktijken heeft veroordeeld (Zaak MUBILANZILA MAYEKA ET KANIKI MITUNGA c. BELGIE dd. 12 oktober 2006 / Zaak KANAGARATNAM ET AUTRES C. BELGIQUE dd. 13 december 2011)

De wederpartij heeft een gedeeltelijke lezing van de informatie van het AIDA verslag gedaan. Terwijl dit informatie beschikbaar is op de website van Asylum Information Database. Uw Raad heeft al een beslissing van de wederpartij voor die redenen geannuleerd. (RVV 30 januari 2015, n°X – Newletters EDEM januari 2015)

De beslissing van de wederpartij is bijgevolg niet voldoende gemotiveerd. Het artikel 62 van de wet van 1980 wordt geschonden. De wederpartij begaat een manifeste appreciatie fout.

De wederpartij heeft geen rekening met het artikel 6 van verordening 604/2013 gehouden:

“1. Bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, stellen de lidstaten het belang van het kind voorop.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de niet-begeleide minderjarige bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, wordt vertegenwoordigd en/of bijgestaan door een vertegenwoordiger. De vertegenwoordiger beschikt over de kwalificaties en de expertise om ervoor te zorgen dat tijdens de procedures die in het kader van deze verordening worden gevolgd, rekening wordt gehouden met het belang van de minderjarige. Deze vertegenwoordiger heeft toegang tot de inhoud van de toepasselijke documenten in het dossier van de verzoeker, met inbegrip van de specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen. Dit lid laat de toepasselijke bepalingen van artikel 25 van Richtlijn 2013/32/EU onverlet.

3. Om vast te stellen wat het belang van het kind is, werken de lidstaten nauw samen en houden zij in het bijzonder rekening met de volgende factoren:

a) de mogelijkheden van gezinshereniging;

b) het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige;

c) veiligheid en beveiligingsoverwegingen, met name wanneer de minderjarige mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel;

d) de standpunten van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”

Volgens het arrest Tarahel tegen Suisse van het Europees Hof voor de rechten van de mens dd. 4 november 2014 : « Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant « de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination. L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet État d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré. (...) Dans le cas d'espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des demandeurs d'asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l'article 3.»

We moeten de algemene situatie in Hongarije en de bijzondere situatie van de verzoekers onderzoeken. Indien de verzoekers naar Hongarije gaan, zullen ze een gewoon asielprocedure hebben. Dus lopen ze het risico in een gesloten centrum te worden vastgehouden.

Volgens Uw Raad : “De gemachtigde had in casu de moeite moeten doen na te gaan of er in het geval van verzoeker problemen inzake opvang zouden kunnen bestaan gelet op de informatie in haar bezit en die zij overigens partieel citeert ter staving van de bestreden beslissing. Niettegenstaande algemene rapporten op zich niet volstaan om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, blijkt op het eerste gezicht noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing dat een

zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek, conform artikel 3 van het EVRM en de relevante rechtspraak van het EHRM, werd gevoerd naar alle omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoeker, met name een nauwkeurig onderzoek in het kader van opvang voor Dublin terugkeerders wiens asielaanvraag nog niet definitief werd behandeld in Italië.” (RVV 30 januari 2015, n°X – Newletters EDEM Januari 2015)

Er is geen garantie dat de verzoekers een voldoende onthaal zullen hebben in het dossier van de wederpartij en gezien het bovenstaande. Bovendien heeft de wederpartij geen rekening met de bijzondere situatie van de verzoekers en hun drie kinderen gehouden. De verzoekers kunnen als kwetsbare personen worden beschouwd.

In casu bestaat er een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen (schending artikel 3 EVRM).

Het HCR vraagt aan de lidstaat het artikel 3 (2) van de Verordening Dublin III (genoemde de soevereiniteitsclausule) en het artikel 15 (de humanitaire clausule) toe te passen.

Bijgevolg, gezien de beschreven situatie diende verwerende partij krachtens artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003 toe te passen op straffe van het artikel 3 van het EVRM en de soevereiniteitsclausule te schenden.

o Besluit

Gezien het voorafgaande, in geval van terugkeer zouden de verzoekers het gevaar lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of onterende behandeling.

Het gezin werd al slecht mishandeld tijdens hun “kort verblijf” in Hongarije. Eerste, werden ze gearresteerd door de Hongaarse autoriteiten en samen vastgehouden tijdens zes uur zonder voedsel. Daarna, werden ze gescheiden de mannen enerzijds en de vrouwen anderzijds. Ze werden vastgehouden in tenten; het was ijskoud; met alleen luchtbedden en dekens in slechte staat; zonder luiers voor Reita. De slechte staat van dekens heeft een infectie bij Reita veroorzaakt. Ze werden daar urenlang vastgehouden. Daarna, zijn ze met een bus naar een onbekende plaats gegaan. Het was als een soort van gevangenis; zonder te kunnen zitten; met 20-25 andere personen; met alleen een boterham. Na tien uur in die plaats, hebben tweemaal de autoriteiten de vingerafdrukken en foto's genomen. De verzoekers werden gedwongen een document te ondertekenen. Ze hebben geen toelichtingen gekregen tijdens “hun verblijf” in Hongarije.

In geval van terugkeer naar Hongarije vrezen de verzoekers voor hun leven en vooral voor het leven van hun leven.

Door geen rekening houdend met alle omstandigheden van de situatie van de asielzoekers in Hongarij, is de beslissing in strijd met de bepalingen in het middel.”

De verzoekende partijen voeren onder meer de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Uit de uitvoerige uiteenzetting van de verzoekende partijen in hun middel blijkt dat zij het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, waarbij zij eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partijen voeren onder meer aan dat de verwerende partij zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het AIDA-rapport van 30 april 2014 om haar beslissing te staven, terwijl er op het ogenblik van de beoordeling reeds een recenter rapport bestond waarin de bevindingen van het eerder rapport worden gewijzigd.

De Raad stelt vast dat verwerende partij inderdaad verwijst naar het AIDA-rapport van 30 april 2014, naast een UNHCR-rapport van december 2012, om de situatie in Hongarije te beoordelen. Zoals de verzoekende partijen terecht aanhalen was dit rapport al achterhaald daar er op 17 februari 2015 een nieuwe update werd gepubliceerd waarbij werd aangegeven dat gezinnen met kinderen in hechtenis worden geplaatst en dat Hongarije artikel 18(2) van de Dublin III verordening niet correct toepast. Door zich te baseren op verouderde informatie, terwijl er reeds recentere informatie beschikbaar was, is de Raad van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderzoek van de overige aangevoerde schendingen niet kunnen leiden tot een ruimere vernietiging, worden deze niet verder onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 12 maart 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU